

Εφετείο Πειραιώς 1468/1982,

Πηγή: ΝοΒ 31/83 σελ. 697

Περίληψη: Ερημοδικία. - Κλήση (ΠολΔ). - Απαράδεκτο. - Εργατικές διαφορές. - Ατύχημα εργατικό. - Αποζημίωση. - Συρροή. - Ναυτικοί. - Συμβιβασμός. - Όρκος. - Απαράδεκτο συζήτησεως για έλλειψη νόμιμης κλήτευσης της εκκαλούσας που δεν εμφανίστηκε. μεταγενέστερη νόμιμη κλήτευση για τη συζήτηση της ένδικης εφέσεως, που θα πρέπει να θεωρηθεί ως η πρώτη συζήτηση με την έννοια της ΚΠολΔ 281. ερημοδικία εκκαλούσας. εκδίκαση (κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών) σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (ΚΠολΔ 672 και 674 § 2). - Ευθύνη από εργατικό ατύχημα (άρθρο 16 ν. 551/1914). χαρακτηρισμός ως εργατικού ατυχήματος θανάτου ναυτικού από καρκίνο στην κοιλιακή χώρα, γιατί από αμέλεια δεν τηρήθηκαν οι όροι ασφάλειας που αφορούν στην τροφοδοσία, την υγιεινή και τη νοσηλεία των μελών του πληρώματος (μη έγκαιρη διάγνωση και έναρξη θεραπείας). ο ν. 551/1914 έχει εφαρμογή και στους ναυτικούς (ΚΙΝΔ 66 § 2). διαζευκτική συρροή της αξιώσεως αποζημιώσεως που προβλέπει ο ν. 551/1914 με την αξίωση αποζημιώσεως του κοινού αστικού δικαίου. η επιλογή ανάμεσα στα δύο είδη αξιώσεων γίνεται με μονομερή απευθυντέα δήλωση βουλήσεως, που έχει αμετάκλητη διαπλαστική ενέργεια (ΑΚ 167 και αναλόγως 306 § 1). διαφορές ανάμεσα στα δύο είδη ρυθμίσεων. η προβολή με κύριο αίτημα της αξιώσεως αποζημιώσεως του κοινού αστικού δικαίου συνιστά αμετάκλητη επιλογή αυτής της αξιώσεως και καθιστά την επικουρική άσκηση των αξιώσεων με βάση το ν. 551/1914 χωρίς αντικείμενο. - Η περιορισμένη και με διατυπώσεις (παρεμβολή ειρηνοδίκη) δυνατότητα συνάψεως συμβιβασμού σύμφωνα με το άρθρο 14 § 2 ν. 551/1914 ισχύει μόνο για τις αξιώσεις κατά το ν. 551/1914 και όχι για την αξίωση αποζημιώσεως κατά το κοινό αστικό δίκαιο. η έριδα ή αβεβαιότητα, που είναι αναγκαία προϋπόθεση για τη σύναψη συμβιβασμού κατά την ΑΚ 871, μπορεί να αφορά όχι μόνο στο περιεχόμενο, αλλά και σ' αυτή την ύπαρξη της έννομης σχέσης. ο συμβιβασμός δεν επιφέρει ανανέωση της ενοχής κατ' ΑΚ 436. - Επαγωγή όρκου.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος ο κ. Κ. ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ

Εισηγητής ο κ. Γ. ΒΕΛΛΗΣ, εφέτης

Δικηγόρος ο κ. Μ. Κουντουρής (ερήμην της εκκαλούσας)

Επειδή από την υπ' αριθ. 9900/1982 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή Αθηνών Ι.Τ.***, την οποία προσκομίζει και επικαλείται η εφεσίβλητη, που επισπεύδει την προκείμενη συζήτηση της υποθέσεως, προκύπτει ότι η από 20.5.1982 κλήση της τελευταίας με επισημειωμένη την από 31.5.1982 πράξη του γραμματέα του Εφετείου αυτού, που όρισε δικάσιμη για την παραπάνω συζήτηση την 4.11.1982, έχει επιδοθεί την 20.8.1982 στο δικηγόρο των Αθηνών Κ.Λ.***, ο οποίος έχει υπογράψει το δικόγραφο της ένδικης εφέσεως ως πληρεξούσιος της εκκαλούσας. Και ναι μεν προηγήθηκε στη διαδρομή της δίκης η έκδοση της 652/1982 αποφάσεως του Δικαστηρίου αυτού, η συζήτηση, όμως, μετά την οποία δημοσιεύθηκε η παραπάνω απόφαση, κηρύχθηκε με αυτή απαράδεκτη για έλλειψη νόμιμης κλητεύσεως της εκκαλούσας, που δεν είχε και τότε εμφανισθεί. Επομένως, ενόψει του ότι η προσήκουσα κλήτευση του αντιδίκου αποτελεί απαραίτητη διαδικαστική προϋπόθεση κάθε συζήτησεως (άρθρ. 228 επ. 271, 272 § 2, 273, 498, 531, 548 και 576 § 2 και 2 ΚΠολΔ), δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πρώτη συζήτηση της ένδικης εφέσεως, κατά την έννοια των άρθρων 143 § 3 και 281 ΚΠολΔ, εκείνη που κηρύχθηκε απαράδεκτη για το λόγο ακριβώς ότι έλλειπε η παραπάνω προϋπόθεση (πρβλ ΑΠ668/1972 ΝοΒ 21.54). Άρα η προκείμενη συζήτηση της υποθέσεως, στην οποία η εκκαλούσα δεν εμφανίστηκε ούτε κατέθεσε προτάσεις κατά τους όρους του άρθρου 242 § 2 ΚΠολΔ (όπως ανικαταστάθηκε με άρθρ. 8 ν.δ. 490/1974), μολονότι έχει κληθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα με την επίδοση της παραπάνω κλήσεως σύμφωνα με το άρθρο 143 § 3 ΚΠολΔ (ΑΠ 1100/1979 ΝοΒ 28.508), είναι η πρώτη, δεδομένου δε ότι η υπόθεση δικάζεται κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών, η συζήτηση αυτή προχώρησε νόμιμα σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (άρθρα 672 και 674 § 2 ΚΠολΔ).

Επειδή η έφεση της εναγόμενης εταιρίας (S.B.C.M.S.A.", ως προς την οποία η αγωγή της εφεσίβλητης έγινε εν μέρει δεκτή κατά την κυρία βάση της, έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα και σύμφωνα με τους νόμιμους τύπους κατά της υπ' αριθ. 179/1981 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, που δίκασε κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών. Είναι, λοιπόν, παραδεκτή και πρέπει να εξετασθεί.

Επειδή με το άρθρο 16 § 1 έως 3 του κωδ. νόμου 551, που ρυθμίζει την ευθύνη για αποζημίωση σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος, ορίζονται κατά λέξη τα εξής: "Οι παθόντες εξ ατυχήματος του άρθρου 1, δυναμένου να αποδοθεί εις δόλον του εργοδότη ή του υπ' αυτού προστηθέντος

προσώπου, ως και τα αντ' αυτών κατά τας διατάξεις του άρθρου 6 δικαιούμενα πρόσωπα έχουν το εκλεκτικό δικαίωμα να ασκώσι είτε την εκ του παρόντος νόμου είτε την εκ του κοινού αστικού δικαίου προσήκουσαν αυτοίς προς αποζημιώσιν αξίωσιν. Το αυτό ισχύει και διά την περίπτωσιν καθ' ην το ατύχημα επήλθε εν εργασία ή επιχειρήσει, εν η δεν ετηρήθησαν αι διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας και ένεκα της μη τηρήσεως τούτων (§ 1). Η υπό των αυτών προσώπων αίτησις ή αποδοχή των κατά το άρθρον 7 οριζομένων εξόδων μόνον, ουδέποτε δύναται να ερμηνευθεί ως δηλούσα επιλογήν της κατά τον παρόντα νόμον αποζημιώσεως (§ 2). Εν περιπτώσει επιλογής της κατά τον παρόντα νόμον αποζημιώσεως, τα αυτά πρόσωπα διατηρούσι την κατά το κοινόν αστικόν δικαίον προσήκουσαν αυτοίς αξίωσιν εναντίον του υπαιτίου του ατυχήματος προσώπου, εφ' όσον αυτό είναι διάφορον του κατά τον παρόντα νόμον προς αποζημιώσιν υποχρέου" (§ 3). Κατά τα άρθρα δε 1, 2 και 8 του ίδιου νόμου, υπόχρεος για την καταβολή της παραπάνω αποζημιώσεως είναι καταρχήν ο κύριος της επιχειρήσεως. Από τις διατάξεις αυτές, που έχουν εφαρμογή και στο πεδίο της ναυτικής εργασίας (άρθρο 66 εδ. β' ΚΙΝΔ), συνάγεται ότι σε περίπτωση ατυχήματος που οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων υπ' αυτόν, ή σε μη τήρηση διατάξεων νόμων κλπ., που καθορίζουν ειδικά τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων, οπότε το βίαιο συμβάν προσλαμβάνει συνάμα και χαρακτήρα αδικοπραξίας, στον παθόντα εργάτη ή υπάλληλο, και σε περίπτωση θανάτου στη σύζυγο και σε ορισμένους συγγενείς του (άρθρο 6) παρέχονται έναντι του κυρίου της επιχειρήσεως δύο αξιώσεις διαφορετικού περιεχομένου, οι οποίες, όμως, συρρέουν διαζευκτικά με την έννοια ότι η επιλογή της μιας απ' αυτές, δηλ. είτε της αξιώσεως για την περιορισμένη (κατ' αποκοπή) αποζημίωση του κωδ. ν. 551 (άρθρο 3), είτε εκείνης για την πλήρη αποζημίωση του κοινού δικαίου (άρθρα 298, 914, 922 και 928 έως 932 ΑΚ) αποκλείει την άσκηση της άλλης. Η επιλογή αυτή, ως μονομερής απευθυντέα δικαιοπραξία, συντελείται από τη στιγμή που η σχετική δήλωση του δικαιούχου έχει περιέλθει στον υπόχρεο κύριο της επιχειρήσεως, οπότε και επιφέρει αμετάκλητα τη διαπλαστική της ενέργεια (άρθρο 167 ΑΚ). Τούτο προκύπτει κατ' αναλογία και από το άρθρο 306 § 1 του ΑΚ. Διότι ναι μεν η διαζευκτική ενοχή, στην οποία αναφέρεται η διάταξη αυτή, διαφέρει από τη διαζευκτική (ή εκλεκτική) συρροή των αξιώσεων του άρθρου 16 ν. κ.δ. 551 (αφού στην πρώτη υπάρχει μία μόνο αξίωση με περισσότερες, διαζευκτικά οφειλόμενες, παροχές, ενώ στη δεύτερη υπάρχουν περισσότερες αξιώσεις, και μάλιστα πάντοτε κατ' επιλογή του δανειστή). αλλά και στις δύο περιπτώσεις η επιλογή έχει τον ίδιο χαρακτήρα και την ίδια δικαιοπρακτική δύναμη, γι' αυτό και ο κοινός νομοθετικός λόγος, δηλ. η άρση της αβεβαιότητας και η αποσαφήνιση της έννομης σχέσης που απορρέει από το ίδιο ιστορικό γεγονός, επιβάλλει το αμετάκλητο της επιλογής και στην περίπτωση της διαζευκτικής συρροής αξιώσεων. Επιβεβαίωση του κανόνα αυτού αποτελούν οι δύο εξαιρέσεις που αναφέρονται στις § 2 και 3 του άρθρου 16 του κωδ. ν. 551 (Φίλιου, Ενοχ. Δίκ., ειδ. μέρος § 59 Γ σελ. 747, Καρακατσάνη, Εργατ. Δίκ., εκδ. Β', τόμ. 1ος, σελ. 234, Καποδίστριας, ΕρμΑΚ άρθρ. 662 αριθ. 61, ΑΠ606/1974 ΝοΒ 23.163, ΑΠ 19/1973 ΝοΒ 21.726, βλ. και Μπαλή, Γεν. Αρχές, εκδ. 7η, § 139 αριθ. 2, Σημαντήρα, Γεν. Αρχές, εκδ. Β', ημιτ. 1ος, σελ. 143-144, Καυκά, Ενοχ. Δίκ., έκδ. Γ', άρθρο 540 σελ. 147-148, αλλιώς Σηηλιόπουλος, ΕρμΑΚ εισαγ. άρθρ. 534-562 αριθ. 77, άρθρ. 540 αριθ. 35 και 550 αριθ. 10). Εξάλλου η ευθύνη από εργατικό ατύχημα και ειδικότερα η υποχρέωση αποζημιώσεως του παθόντος ή των μελών της οικογενείας του κατά τον κωδ. ν. 551, βασίζεται στη δικαιοπολιτική αρχή του επαγγελματικού κινδύνου, γι' αυτό και γεννιέται ανεξάρτητα από πταίσμα ή και από πράξη ακόμη (ενέργεια ή παράλειψη) του κυρίου της επιχειρήσεως, οι δε παροχές που προβλέπονται στο άρθρο 3 του παραπάνω νόμου δεν έχουν καν το χαρακτήρα αποζημιώσεως υπό την έννοια του άρθρου 298 εδ. α' ΑΚ, αφού οφείλονται ανεξάρτητα από ζημία και με σκοπό την ενίσχυση εκείνων που έπαθαν εξ αιτίας του επαγγελματικού κινδύνου. Δεν πρόκειται, λοιπόν, για ευθύνη από αδικοπραξία, η οποία έχει ως προϋπόθεση ζημία που προήλθε από υπαίτια πράξη (Φίλιος, ο.π. § 59 Β σελ. 744-745, Καποδίστριας, ΕρμΑΚ άρθρ. 622 αριθ. 57, ΑΠ 328/1981 ΝοΒ 29, 1523). Συνεπώς, εάν υπάρξει συρροή αξιώσεων υπό τους όρους του άρθρου 16 § 1 του κωδ. ν. 551, στη ρύθμιση του νόμου αυτού υπόκειται μόνον η αξίωση για την περιορισμένη "αποζημίωση" που προβλέπει αυτός, ενώ η εκλεκτικά συρρέουσα αξίωση για την (πλήρη) αποζημίωση του κοινού δικαίου διέπεται από τις διατάξεις του τελευταίου τούτου, στο οποίο άλλωστε γίνεται σαφής παραπομπή. Άρα η διάταξη του άρθρου 14 § 2 του κωδ. ν. 551, που επιτρέπει το συμβιβασμό μόνον "διά του ειρηνοδίκου" και υπό ποσοτικούς (σε δύο περιπτώσεις) περιορισμούς, δεν έχει εφαρμογή ως προς την αξίωση αποζημιώσεως κατά το κοινό δίκαιο, δηλ. κατά τις διατάξεις περί αδικοπραξιών. Μπορεί, λοιπόν, στην περίπτωση αυτή να χωρήσει συμβιβασμός σύμφωνα με τη γενική διάταξη του άρθρου 871 του ΑΚ, η εφαρμογή της οποίας, όταν δεν περιέχει διάθεση που έχει εξαιρεθεί από την ιδιωτική αυτοβουλία, δεν αποκλείεται ακόμα και σε αξιώσεις που γεννήθηκαν με αφορμή την παροχή εξαρτημένης εργασίας (Μαστρογαμβράκη στον ΑΚ Γεωργιάδη-Σταθόπουλου, άρθρο 871 αριθ. 9 και 10, Αγαλλόπουλου, Εργατ. Δίκ. σελ. 183-184, ΑΠ 875/1972 ΝοΒ 21.332, έμμεσα ΑΠ 1068/1980 ΝοΒ 29.488, ΑΠ 442/1979 ΝοΒ 27.1462). Ο συμβιβασμός, με τον οποίο οι συμβαλλόμενοι διαλύουν με αμοιβαίες υποχωρήσεις έριδα ή αβεβαιότητα που μπορεί να ανάγεται όχι μόνο στο περιεχόμενο, αλλά και στην ύπαρξη κάποιας έννομης σχέσεως (Ράμμος, Ερμ ΑΚ άρθρ. 871 αριθ. 32α, Φίλιος, ο.π. § 27 Α σελ. 417), έχει αποτέλεσμα παρόμοιο με εκείνο της τελεσιδικής δικαστικής αποφάσεως, ότι δηλ. μετά απ' αυτόν δεν μπορεί να ανακινηθεί ή να λυθεί

με διαφορετικό τρόπο το ζήτημα που έχει ρυθμισθεί με το συμβιβασμό (Ράμμος, ο.π. άρθρ. 871 αριθ. 50 και 51, Καυκάς, ο.π., άρθρ. 871 αριθ. 4 σελ. 508 επ., και ΑΠ 931/1979 ΝοΒ 28.276).

Επειδή η εφεσίβλητη στην αγωγή της, την οποία ασκεί για τον εαυτό της και ως νόμιμη επίτροπος των ανήλικων τέκνων της ύστερα από απόφαση του συγγενικού συμβουλίου (άρθρο 1651 § ΑΚ), εκθέτει ότι ο σύζυγός της και πατέρας των συνεναγόντων τέκνων της Π.Κ.***, ο οποίος είχε ναυτολογηθεί υγιής ως α' μηχανικός στα υπό ελληνική σημαία και άνω των 10.000 τόννων DW φορτηγά πλοία της εκκαλούσας εναγομένης "Ε.*" και "ΕΥ*", αποβίωσε την 25.4.1974 από καρκίνο του παγκρέατος, διήθηση του στομάχου σε μεγάλη έκταση και γενική καρκινομάτωση της κοιλίας, ο θάνατός του δε συνιστά εργατικό ατύχημα που οφείλεται στο γεγονός ότι από αμέλεια η εναγομένη και ο προστηθείς απ' αυτή πλοίαρχος δεν τηρήσαν τους όρους ασφαλείας που αφορούν την τροφοδοσία, την υγιεινή και τη νοσηλεία των μελών του πληρώματος, όπως καθορίζονται από τις ειδικές διατάξεις των άρθρων 44 και 45 του β.δ. της 15-18.12.1936 "περί αστυνομίας της εμπορικής ναυτιλίας", 9 και 10 του β.δ. 806/1970 "περί Κανονισμού εργασίας επί των ελληνικών φ/γ πλοίων κ.ο.χ. 800 και άνω", του β.δ. 658/1972 για τη σύνθεση πληρωμάτων φ/γ πλοίων κ.ο.χ. 500 έως 3.000 και της Διεθνούς Συμβάσεως του Λονδίνου του έτους 1960 "περί ασφαλείας της ανθρωπίνης ζωής εν θαλάσση", που κυρώθηκε με το ν.δ. 4258/1962, με αποτέλεσμα να καταπονηθεί υπέρμετρα ο οργανισμός του παθόντος και να επιδεινωθεί, λόγω της μη έγκαιρης διαγνωσεως και θεραπείας της, η νόσος του ναυτικού, η οποία είχε εκδηλωθεί κατά τη διάρκεια της ναυτολογήσεως και τα συμπτώματά της ήταν γνωστά στην εκκαλούσα και τον πλοίαρχο. Με βάση το παραπάνω ιστορικό, όπως λεπτομερέστερα διαλαμβάνεται στο δικόγραφο της αγωγής, η εφεσίβλητη επιδιώκει (υπό μορφή μερικής καταψηφίσεως και μερικής αναγνωρίσεως) κυρίως μεν αποζημίωση κατά το κοινό δίκαιο συνολικού ύψους δρχ. 19.012.000, στην οποία περιλαμβάνεται α) η αξία της διατροφής που θα κατέβαλε το θύμα του εργατικού ατυχήματος στη σύζυγο και τα δύο τέκνα του επί 26 έτη από το χρόνο του θανάτου του, β) τα έξοδα της κηδείας και γ) χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης (άρθρο 914, 922, 928 σε συνδ. με 1391 και 1476 επ., 930 και 932 ΑΚ), επικουρικά δε την αποζημίωση του άρθρου 3 αριθ. 5 (σε συνδ. με άρθρ. 6 περίπτ. 1 και 2 α') του κωδ. ν. 551, καθώς και τα έξοδα κηδείας κατά τα άρθρα 7 § 1 του κωδ. ν. 551 και 7 § 1 της υπ' αριθ. 55 του 1936 Διεθνούς Συμβάσεως Εργασίας, που κυρώθηκε με τον α.ν. 366/1968. Παρακάτω, όμως, εκθέτει η ενάγουσα ότι η επίδικη διαφορά λύθηκε συμβιβαστικά με αμοιβαίες υποχωρήσεις, δηλ. με εξώδικο συμβιβασμό των διαδίκων, με τον οποίον η αξιούμενη αποζημίωση για το θάνατο του Π.Κ.***, καθορίστηκε συνολικά σε δρχ. 800.000, από τις οποίες τα 2/5 οφείλονται στην εφεσίβλητη προσωπικά και τα υπόλοιπα 3/5 στα ανήλικα τέκνα του αποβιώσαντος κατ' ισομοιρία. Ο συμβιβασμός αυτός, εν όψει του ότι η ενάγουσα δεν επικαλείται μεσολάβηση του οικείου ειρηνοδίκη κατά το άρθρο 14 § 2 του κωδ. ν. 551, αναφέρεται προφανώς στη συρρέουσα αξίωση αποζημιώσεως κατά το κοινό δίκαιο, ενώ εξάλλου, εφόσον δεν προτείνεται ούτε προκύπτει διαφορετική θέληση των μερών, ο ίδιος αυτός συμβιβασμός έχει χαρακτήρα αναγνωριστικό της παραπάνω αξιώσεως και όχι δημιουργικό νέας απαιτήσεως, που θα επέφερε απόσβεση της πρώτης (άρθρο 436 ΑΚ) και θα αποτελούσε έτι αντικείμενο αυτοτελούς αγωγής (Ράμμος, ΕρμΑΚ άρθρ. 871 αριθ. 62 επ., ΟΛΑΠ 391/1980 ΝοΒ 28.1752, ΑΠ 931/1979 ΝοΒ 28.276). Με τα δεδομένα αυτά η αγωγή της εφεσίβλητης, ως προς το κύριο αίτημά της για την επιδίκαση αποζημιώσεως κατά τις κοινές διατάξεις περί αδικοπραξιών, είναι νόμιμη μόνο μέχρι το ποσό των δρχ. 800.000. Διότι αυτό το ποσό συμφωνήθηκε ως οφειλόμενο με τον παραπάνω συμβιβασμό, υποβάλλεται δε με την αγωγή και σχετικό (επιβοηθητικό) αίτημα. Ως προς την επικουρική αίτηση για επιδίκαση της κατ' αποκοπή "αποζημιώσεως" του κωδ. ν. 551, η αγωγή είναι μη νόμιμη. Διότι με την υποβολή της παραπάνω κυρίας αιτήσεως (βλ. Καποδίστρια, ο.π. άρθρ. 662 αριθ. 61), αλλά και με τη συνομολόγηση του συμβιβασμού, η εφεσίβλητη ενάγουσα επέλεξε αμετάκλητα την αξίωση αποζημιώσεως κατά το κοινό δίκαιο, έκτοτε δε η κατά το άρθρο 16 § 1 του κωδ. ν. 551 διαζευκτικά συρρέουσα αξίωση για την ειδική αποζημίωση του νόμου αυτού έπαυσε να υπάρχει και, συνεπώς, ούτε και υπό αίρεση μπορεί να ασκηθεί (πρβλ. Καυκά, ο.π., άρθρ. 540 σελ. 148). Η απόφαση, λοιπόν, του πρωτοδικείου, με την οποία η αγωγή της εφεσίβλητης έγινε δεκτή κατά το κύριο αίτημά της για συνολικό ποσό δρχ. 1.786.300, είναι σφαλερή και πρέπει να εξαφανισθεί, κατά το βάσιμο πρώτο λόγο της εφέσεως. Μετά τούτο η υπόθεση πρέπει να κρατηθεί και να δικασθεί από το Εφετείο (άρθρ. 535 § 1 ΚΠολΔ), δεδομένου δε ότι ως προς τη σύναψη και το περιεχόμενο του παραπάνω συμβιβασμού (για τον οποίο η ενάγουσα προσκομίζει και επικαλείται την από 2.2.1977 απόφαση του οικείου συγγενικού συμβουλίου), οι διάδικοι δεν επικαλούνται ούτε προσάγουν άλλα αποδεικτικά μέσα, πρέπει να επιβληθεί στην εκκαλούσα εναγομένη ο όρκος που της επάγει η ενάγουσα με την αγωγή και να ταχθούν οι συνέπειες της δόσεως του (άρθρ. 671 § 4, 674 § 2, 421-423, 427 § 2 και 430 § 1 ΚΠολΔ).